

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 58. Liber III. de Consideratione. De Appellatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

Sæcul. XII.

A.C. 1152.

Episcopos sine manifesta utilitate quin & necessitate transferre ab una Sede ad aliam non liceret. Quare præcipit; suo hortatu efficerent, ut Fridericus ab hoc molimine absteret, & Ecclesiam Magdeburgensem integra sua libertate uti permitteret, *Quoniam, inquit, contra Deum & Sacrorum Canonum Sanctiones nulli omnino petitioni possumus præbere consensum (*)*. Hæc Epistola decima septima Augusti anno millesimo centesimo quinquagesimo secundo data est.

§. LVIII.

Liber tertius de Consideratione. De Appellatione.

Hoc anno S. Bernardus Librum tertium de Consideratione scripsit, in quo Eugenio Papæ consideranda proponit, quæ infra ipsum sunt. *Nempe infra te est, inquit, universus orbis, cujus curam geras, non vero Domini more possideas. Christus hic est, qui solus orbis terrarum possessionem sibi vindicat. Nam nullum tibi venenum, nullum gladium plus formido, quam libidinem dominandi. Ad omnes quidem extendatur tua sollicitudo,*

(*) Hanc Eugenii III. sententiam Natalis Alexander in hoc Pontif. pag. 102. *Apostolico sane pectore dignam* pronunciat.

citudo, primo autem ad Infideles, ut convertantur ad fidem. Cur enim prædicationi Evangelii metas ponamus? expectamus forte ut in eos incidat fides? cui credere casu contigit? quomodo credent sine prædicante? Adde, tibi curæ esse debere contumaciam Græcorum frangere, qui nobiscum sunt, & nobiscum non sunt, juncti fide, divisi a pace, quamquam & in fide ipsa claudicaverint. Adde Hæresim, quæ clam pæne ubique serpit, & apud aliquos palam sævit, præsertim ad Austrum. Hic S. Bernardo de recentioribus Manichæis sermo est. Tum prosequitur: Apud ipsos Catholicos Ecclesia ambitione & avaritia turbatur. An non limina Apostolorum plus jam ambitio quam devotio terit? an non ambientium vocibus tota die vestrum resultat Palatium? an non Ecclesiæ spoliis omnis Italiæ rapacitas, inexplebili aviditate, inbiat?

Cum variæ conditionis homines Romam litis causa convolarent, S. Bernardus de abusu Appellationum loquitur. Effectus hic erat falsarum Decretalium, quæ tanquam traditionem Apostolicam ponebant libertatem appellandi ab Episcopis ad Metropolitans & Primate; item causas difficiliore aut majoris momenti Romam deferendi. Quod omnes Episcopi læsi ad Sacram Sedem appellare possent

Sacul. XII.
 A.C. 1152.

Rom. 10.

*Anacl. ep. I.
 c. 4. II. c. 4.
 III. c. 4.*

*Sixt. I. ep. 2.
 c. 2.*

possent

Sæcul. XII. possent & illuc ire tenerentur, quoties
 A C. 1152. vocarentur. Quod causæ Episcoporum
 non nisi a Papa iudicio decretorio fini-
 ri queant. Tandem quod illis, qui lædi
 se dicerent, induciæ concedendæ sint,
 quoties appellarent. Quia vero istarum
 Epistolarum Decretalium auctoritas per
 annos prope trecentos invaluerat, nemi-
 ni amplius veniebat in mentem falsita-
 tem earum suspicari, vel statutas regu-
 las oppugnari posse. Itaque S. Bernar-
 dus Appellationes ad S. Sedem utiles esse,
 quin etiam necessarias præsumens, in so-
 lum abusum calamum strinxit.

Sup. lib.

LIV. n. 22.

Lib. L. n. 37.

Ll. n. 5.

III. Cons. c. 2

*Ad te, inquit, de toto mundo appella-
 tur; id quidem in testimonium Prima-
 tus tui. At tu, Sanctissime Pater, si
 sapis, non Primatu gaudebis, sed fructu.
 Quid tam decorum, quam si oppressi, tuo
 nomine invocato, malum effugiant? Quid
 e regione tam triste est aut perversum,
 quam si sub scuto appellationis letetur,
 qui malum fecit, & qui malum tulit, in-
 ani labore fatigetur? Reprime Appella-
 tiones sine causa, quæ appellanti non pro-
 sunt & accusato non nocent. Ante sen-
 tentiam improba omnino præsumitur ap-
 pellationis, quia aut partem alteram appel-
 lans vexare intendit, aut tempus redime-
 re. Non nulli appellant, ut Justitiæ ri-
 gori se surripiant, & impune commit-
 tant incestus aut adulteria. Quantum
 malum,*

malum, si Apostolicæ Sedis tribunal tur-
 pitudini patrocinetur, quod omnium ma-
 xime formidari a turpibus oportebat?

Impii appellant, ut sic bonum fieri probi-
 beant, & Episcopi illicita matrimonia
 solvere non audeant, nec etiam rapinas,
 furta, sacrilegia punire præsumant, aut
 infames ab Ordinibus & Beneficiis arce-
 re & repellere queant. S. Bernardus
 jam olim data ad Innocentium Papam II.
 Epistola de abusu Appellationis, qua E-
 piscoporū auctoritas destruitur, amare
 conquestus fuerat. Læsi malebant ve-
 xationem tolerare, quam magnis ex-
 pensis Romam petere, ubi Appellanti-
 bus & Appellationi favebant, & ubi nul-
 lum temere appellantium ad refunden-
 das expensas damnatorum exemplum
 occurrebat.

S. Bernardus concludit, Appellatio-
 nem contemni non oportere, nec ea ab-
 uti, sed plus nocere abusum, quia con-
 temptum secum trahit. Utriusque
 deinde exempla memorabilia, quæ Pari-
 siis contigerant, narrat: *Quidam sibi
 publice desponsaverat uxorem. Adest
 dies celebris nuptiarum, parata omnia,
 invitati multi. Et ecce, aliquis, concu-
 piscens alterius sponsam, inopinato appel-
 lat, affirmat, hanc sibi prius fuisse pro-
 missam, ergo potius suam esse debere. Stu-
 pet sponsus, hærent omnes, Sacerdos non
 audet*

Sæcul. XII.

A. C. 1152.

Appellatio.

ep. 178.

Sæcul. XII. *audet progredi, amici sparguntur in di-*
 A.C. 1152. *versa, sponsa a mensa & thalamo sponsi*
suspenditur, quousque Roma reditum est.

Rursum Alius sibi desponsata uxore
diem nuptiarum constituit. Interim ad-
sunt calumniatores dicentes, hos sponsos
licite conjungi non posse. Causa ad Ju-
dicium Ecclesiasticum defertur, sed non
expectata sententia, appellatum est solo
dilationis frustratorie intuitu. At
sponsus, dilectæ tamdiu carere consortio
nolens, contempta vel dissimulata Appel-
latione, nihilominus, quod proposuerat,
peregit.

Hic addit S. Bernardus: *Tu igitur*
videris, Sacerdotum optime, Eugeni!
quid illud sibi velit, quod zelus vester as-
sidue contemptum Appellationis vindicet,
& abusum dissimulet? Bene facis, quod
complures causas ad illos remittas, qui in
ipso loco eas facilius & promptius cogno-
scere possunt, & melius decidunt. Sed
attende, quibus id committas.

6.3.

S. Bernardus deinde differens de vi-
 ro, aliis præposito, dicit, animum illius,
 qui præest, ab omni avaritia debere esse
 alienissimum, & de Eugenio Papa testa-
 tur: *Vidimus duos Præsules ex Germa-*
nia advenire cum equis, maxima pecunia
vi onustis, quam illi in Germaniam re-
vehere jussi sunt. Res nova prorsus &
inaudita! Roma pecunias oblatas respiciens!
 credo

credo autem id potius indoli tuæ, quam ^{Sæcul. XII.} Romanorum consilio adscribendum esse. ^{A.C. 1152.}

Hi Præsules ambo erant locupletes & rei, scilicet Archiepiscopi Moguntinus & Coloniensis. Tum mentionem facit alterius, per mare ab extrema orbis parte advecti, ut secundo Episcopatum emeret. Is Guilielmus Archiepiscopus Eboracensis fuisse creditur. Tandem quemdam Episcopum pauperem commemorat, cui Eugenius Papa secreto suppeditaverat, unde dona distribueret, ut sic decori & honori Præsulis consulereetur.

§. LIX.

Exemptiones.

Inde S. Bernardus transiens ad materiam de Exemptionibus ait: *Conqueruntur omnes Ecclesiæ quod truncentur & a suis membris dividantur. Subtrahuntur Ab-* c. 4.
bates Episcopis, Episcopi Archiepiscopis, Archiepiscopi Primatibus. Sic facti-
tando probatis vos habere plenitudinem potestatis, sed quæstio est, an consulatis
Justitiæ. Primo considerandum, an res liceat, deinde an deceat, postremo etiam
an expediat. An autem non indecens sit, voluntate tua pro Lege uti, & quia non
est, ad quem appelleris, potestatem exercere, negligere rationem? non minus de-
jecti quam elati animi est, more pecudis non ratione sed pro lubitu agi. An non
Hist. Eccles. Tom. XVII. O res